

Ο Αιτωλίας και Ακαρνανίας Δαμασκηνός για την πνευματική απελευθέρωση από την αμαρτία

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας](#)

Με αφορμή την ευαγγελική και αποστολική περικοπή της σημερινής Κυριακής Δ΄ Ματθαίου, ο [Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός](#) απευθύνει μήνυμα προς τον κλήρο και τον λαό, αναδεικνύοντας το βαθύ θεολογικό νόημα της αληθινής ελευθερίας, που δεν έγκειται στην ανθρώπινη ανεξαρτησία, αλλά στην εν Χριστώ απελευθέρωση από τα δεσμά της αμαρτίας.

Μέσα από τα λόγια του Αποστόλου Παύλου και την ταπείνωση του Εκατοντάρχου, ο Σεβασμιώτατος καλεί τους πιστούς να ζήσουν ως φίλοι του Θεού και όχι ως δούλοι της αμαρτίας, βαδίζοντας στον δρόμο της μετάνοιας και της αγάπης που χαρίζει η Εκκλησία.

Αναλυτικά το μήνυμα του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Αιτωλίας και

Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνού για την Κυριακή Δ΄ Ματθαίου, 6 Ιουλίου 2025:

Άγαπητοί μου Πατέρες καί Άδελφοί,

Παιδιά μου έν Κυρίω άγαπημένα,

Στόν πολιτισμό μας, τό αίσχος τής δουλείας έχει πλέον καταργηθεϊ. Ό Απόστολος Παῦλος ὅμως, ἔζησε σέ μιὰ ἐποχή, κατὰ τήν ὁποία ἡ δουλεία θεωροῦταν κατάσταση πλήρως ἀποδεκτή καί αὐτονόγη. Κάθε ἀμφισβήτηση τής διακρίσεως ἀνάμεσα σέ δούλους καί ἐλεύθερους λογίζονταν ὡς ἀνατρεπτική καί ὅποιος τολμοῦσε νά ἐναντιωθεϊ σέ αὐτή κρίνονταν ὡς ἐπικίνδυνος ἀνατροπέας τής κοινωνικῆς τάξεως.

Ό Παῦλος ὅμως, τόλμησε! Καθὼς ἦταν βέβαιος πὼς ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ ἔγινε τό θεμέλιο ἐνὸς ἐντελῶς καινούργιου κόσμου, ὅπου ἡ ἀξία τοῦ κάθε ἀνθρώπου εἶναι μοναδική καί ἀνυπολόγιστη, διακήρυξε στήν πρὸς Γαλάτας Ἐπιστολή του πὼς: «ὅσοι βαπτιστήκατε στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἔχετε ντυθεϊ τὸν Χριστό. Δὲν ὑπάρχει πιά Ἰουδαῖος καί εἰδωλολάτρης, δὲν ὑπάρχει δοῦλος καί ἐλεύθερος, δὲν ὑπάρχει ἄντρας καί γυναῖκα· ὅλοι σας εἶστε ἕνας, χάρις στὸν Ἰησοῦ Χριστὸ» (Γάλ. 3, 27-28).

Ποιό εἶναι τὸ ὑπέροχο μήνυμα, τὸ ὁποῖο μετέδωσε ὁ μεγάλος Απόστολος στήν Οἰκουμένη; Εἶναι πὼς, στήν ἐπερχόμενη Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου δὲν ρυθμίζεται ἀπὸ τίς κοινωνικὲς συνθῆκες, τὴν καταγωγή του, τὴν κληρονομικότητα ἢ τίς περιστάσεις. Γιὰ ἐκεῖνον ποὺ ἐντάσσεται στήν Ἐκκλησία καί μαθαίνει νὰ βλέπει τὸν κόσμο ὅπως τὸν βλέπει ὁ Θεός, ὁ κάθε ἄνθρωπος ἀποτελεῖ θεία εἰκόνα καί ἀξίζει τὸν ἀπόλυτο σεβασμό.

Σήμερα, ἡ λέξη «δοῦλος» πρωταγωνιστεῖ τόσο στήν Εὐαγγελικὴ ὅσο καί στήν Ἀποστολικὴ περικοπή. Στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο συμβαίνει κάτι παράξενο καί ὁπωςδήποτε ἀσυνήθιστο: ἕνας Ρωμαῖος ἀξιωματοῦχος, ἕνας Ἐκατόνταρχος, ἀπαρνιέται τὸ κῦρος τοῦ ἀξιωματός του καί γίνεται ἱκέτης μπροστὰ σὲ ἕναν Ἑβραῖο διδάσκαλο, προκειμένου ἕνας δοῦλος του νὰ θεραπευθεῖ (Μτθ. 8: 5-13).

Ἡ λέξη «δοῦλος» πρωταγωνιστεῖ καί στήν σημερινὴ Ἀποστολικὴ περικοπή, μόνον ποὺ ὁ Απόστολος Παῦλος τής προσδίδει μιὰ βαθύτερη διάσταση. Τί γράφει στήν ἐπιστολή του πρὸς τοὺς Ρωμαίους, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀκούσαμε πρὸ ὀλίγου ἕνα ἀπόσπασμα; «Εἶστε, λοιπόν, ἐλεύθεροι πιά ἀπὸ τὸ ζυγὸ τής ἁμαρτίας κι ἔχετε γίνει δοῦλοι τοῦ καλοῦ καί τοῦ δίκαιου. Παλιότερα, εἵχατε ὑποδουλώσει ὅλο τὸ εἶναι σας σὲ πάθη καί πράξεις ἀντίθετες στὸ θεϊκὸ θέλημα, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ζεῖτε ἀντίθετα πρὸς τίς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ. Τώρα πρέπει νὰ ὑποδουλώσετε ὅλο τὸ εἶναι σας στὸ θεϊκὸ θέλημα, γιὰ νὰ προοδεύετε στήν ἀγιότητα

» (στ. 18-19).

Ἐδῶ, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος θυμίζει, κατ' ἀρχὰς, στοὺς ἀκροατές του πῶς, πρὶν τὸν Χριστό, δὲν ἦταν ὑποταγμένοι ἀπλῶς σὲ ἓνα σκληρὸ καὶ ἀπάνθρωπο ἀφεντικὸ ἀλλὰ σὲ κάτι ποὺ ἐμφανίζεται στὸν ἄνθρωπο κάθε ἐποχῆς, σὲ κάτι ποὺ καταστρέφει τὴν ζωὴ μας, κάτι ποὺ μᾶς ὁδηγεῖ στὸν θάνατο, κάτι ποὺ βρίσκεται κρυμμένο μέσα μας καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖο δὲν μπορούμε νὰ ἀποδράσουμε ἀλλὰ μπορούμε νὰ τοῦ ἀντισταθοῦμε. Αὐτὸ εἶναι ἡ ἁμαρτία.

Ἡ δουλεία μπορεῖ νὰ καταργήθηκε στὶς ἡμέρες μας, ἡ ἁμαρτία ὅμως, αὐτὸς ὁ φοβερὸς τύραννος ποὺ καταδυναστεύει τὴν ζωὴ μας καὶ μᾶς στερεῖ τὴν γαλήνη, τὴν χαρὰ καὶ τὴν ἀγάπη, εἶναι ἐγκατεστημένος μέσα μας ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή τῆς γεννήσεώς μας καὶ ἀποτελεῖ ἀποτέλεσμα ἐκείνου τοῦ πρώτου, τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος. Τότε ποὺ οἱ Προπάτορές μας, ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὕα, ἐπέλεξαν μιὰ ζωὴ μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεό, μιὰ ζωὴ ὑπόδουλη στὰ πάθη καὶ στὶς μάταιες χαρὲς αὐτῆς τῆς γῆς, μιὰ ζωὴ καταδικασμένη σὲ θάνατο.

Τί αἰσθάνεται ἓνας δοῦλος; Τὴν καταπίεση κάποιου, ὁ ὁποῖος τοῦ στερεῖ αὐτὸ ποὺ θέλει καὶ αὐτὸ ποὺ θὰ τοῦ χαρίσει ἱκανοποίηση καὶ ὀλοκλήρωση. Σήμερα ζοῦμε πλέον στὴν ἐποχὴ μιᾶς ἐλευθερίας, συχνὰ ἀχαλίνωτης καὶ ἀσύδοτης. Ἄς ἀναρωτηθοῦμε ὅμως: Γνωρίζουμε τί θέλουμε ἀληθινά; Πόσες φορές, στὸ ὄνομα τῆς δῆθεν ἐλευθερίας μας, δὲν αὐτοκαταστρεφόμαστε, ὑποδουλώνοντας τὸν ἑαυτό μας σὲ συνήθειες καὶ πάθη ποὺ μᾶς ὁδηγοῦν σὲ δρόμους πόνου καὶ ταλαιπωρίας, συχνὰ χωρὶς ἐπιστροφή;

Ἄς τὸ ὁμολογήσουμε: Δὲν γνωρίζουμε τί θέλουμε. Ἕνα σκοτάδι καλύπτει τὴν ψυχὴ μας καὶ δὲν τῆς ἐπιτρέπει νὰ βρεῖ τὸν δρόμο ποὺ ἀληθινὰ ποθεῖ. Ὁ Παῦλος γνωρίζει αὐτὸ τὸ σκοτάδι. Ζοῦσε μέσα σ' αὐτό, ὅταν πολεμοῦσε τὴν πίστη καὶ δῶκε τοὺς ὁπαδούς τοῦ Ναζωραίου. Τὸ σκοτάδι παρέμενε ἀδιαπέραστο, μέχρις ὅτου, ἡ φωτεινὴ μορφή τοῦ Ἑσταυρωμένου, ἐκεῖ, στὸν δρόμο πρὸς τὴν Δαμασκό, τοῦ ἀποκάλυψε ἓναν ἄλλο δρόμο, τὸν δρόμο τῆς πίστεως, τῆς συγχωρέσεως καὶ τῆς ἀγάπης.

Γι' αὐτὸ καὶ σήμερα, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς καλεῖ νὰ ἀπελευθερωθοῦμε ἀπὸ τὴν δουλεία τῆς ἁμαρτίας καὶ νὰ παραδώσουμε ὅλη μας τὴν ὕπαρξη στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τοῦ Μόνου ποὺ μπορεῖ ἂν μᾶς χαρίσει ξανὰ τὴν ἀληθινὴ ἐλευθερία, τὸ ἀνέσπερο φῶς καὶ τὴν αἰώνια ζωή.

Ἀδελφοί μου,

Ὁ Θεὸς δὲν μᾶς καλεῖ κοντά του ὡς δούλους, ἀλλὰ ὡς φίλους καὶ ὡς παιδιὰ του. Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο, ἐπέλεξε ἡ Ἐκκλησία μας καὶ τὴν σημερινὴ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ. Ὅπως εἶδαμε σήμερα τὸν Ἐκατόνταρχο νὰ θεωρεῖ τὸν δοῦλο του φίλο καὶ ἀδελφό, ἔτσι καὶ ὁ Θεός, στὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατάργησε τὴν ἀπόσταση ποὺ μᾶς χώριζε ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ ἀποκατάστησε μεταξύ μας τὴν σχέση πατέρα μὲ παιδί, φίλου μὲ φίλο. Ὅπως ὁ Ἐκατόνταρχος ταπεινώθηκε μπροστὰ στὸν Χριστὸ γιὰ χάρη τοῦ φίλου του, ἔτσι καὶ ὁ Χριστὸς μας ἀπαρνήθηκε τὴν θεϊκὴ Του δόξα, ἔλαβε μορφὴ δούλου καὶ πέθανε μὲ τὸν πιὸ ἀτιμωτικὸ τρόπο γιὰ χάρη τῆς σωτηρίας μας.

Πολλοὶ παραξενεύονται ὅταν ἀκοῦν τοὺς Χριστιανοὺς νὰ ἀποκαλοῦν τὸν ἑαυτοῦ τους «δοῦλο Θεοῦ». Ξεχνοῦν ὅμως πῶς πρῶτος ὁ Θεός, ἐξ αἰτίας τῆς ἀγάπης Του, ἔγινε δοῦλος τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ σχέση, λοιπόν, μὲ τὸν Θεὸ δὲν εἶναι δουλικὴ ἀλλὰ πατρικὴ, ἀδελφικὴ καὶ ἀπόλυτα ἀγαπητικὴ. Ἡ δουλεία στὴν ἁμαρτία φθείρει καὶ θανατώνει. Ἡ δουλειὰ ὅμως, στὴν ἀρετὴ, ὅπως τὴν δίδαξε ὁ Χριστός, ἀποτελεῖ οὐσιαστικὰ ἀπελευθέρωση ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ ἀποκάλυψη τοῦ δρόμου πρὸς τὴν ἀληθινὴ ζωὴ.

Οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας, παλαιοὶ καὶ σύγχρονοι, οἱ ὁποῖοι τόσο θαυμασμὸ καὶ τόση συγκίνηση μᾶς προκαλοῦν, δὲν ἔκαναν τίποτα περισσότερο ἀπὸ τὸ νὰ ταυτίσουν ἀπόλυτα τὸ «θέλω» τους μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Πρέπει ὅμως νὰ ἀναρωτηθοῦμε: Γιατί μᾶς συγκινεῖ τόσο πολὺ ἡ ἐξιστόρηση τοῦ βίου τους; Ἡ ἀπάντηση εἶναι ἀπλῆ: Τὴν δική τους ζωὴ ποθοῦμε νὰ ζήσουμε κι ἐμεῖς. Στὰ πρόσωπα τῶν Ἀγίων ἀποκαλύπτεται ὁ βαθύτερος πόθος μας νὰ ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὰ τυραννικὰ πάθη, νὰ ὁδηγηθοῦμε στὴν μετάνοια καί, μέσῳ αὐτῆς, νὰ λάμψουμε ξανὰ ὡς εἰκόνες τοῦ Δημιουργοῦ καὶ Πατέρα μας.

Ἄς μὴν συνεχίζουμε λοιπόν, νὰ ζοῦμε ὡς δοῦλοι τῆς ἁμαρτίας. Ἄς μὴν ἐπιμένουμε νὰ παραδίδουμε τὴν ζωὴ μας στὴν λύπη καὶ τὴν φθορὰ τοῦ θανάτου ποὺ προκαλεῖ ἡ ἁμαρτία. Ἄς ἀκολουθήσουμε τὸν Ἀπόστολο Παῦλο στὸν δρόμο τῆς ὑπακοῆς στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ ἅς γευόμαστε ὅλο καὶ περισσότερο τὴν εὐλογία Του στὴ ζωὴ μας. Ἀμήν.

Μὲ ὅλη μου τὴν πατρικὴ ἀγάπη,

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

† Ο ΑΙΤΩΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ